

biologisk indsigt. Troen på rovdyr og rovfugles skade er jo stadig den herskende her på bjerget, selv om den for længst er tilbagevist af sagkunds-kaben. Det program, som forf. foreslår for Sveriges vedkommende, egner sig næppe for Danmark, hvor naturforholdene er så afvigende. Det er ikke her i landet jægerne, der er de værste ved naturen; de er til at tale med, og samarbejdet med dem er som regel godt. Det er kampen mod ødelæggelsen af de sidste naturlige biotoper gennem forurening, udtørring, bebyggelse o. s. v., som hos os står øverst på dagsordenen, men også på disse punkter er ÖSTERLÖFS bog til stor nytte. Den være hermed anbefalet på det bedste, ikke blot til ornithologer, men til alle jægere og landbrugere, til skovvæsenet, hedeselskabet og myndighederne. Ikke mindst burde den læses af det grønlandske landsråd, der passende kunne sætte sig ind i, hvad der gøres for at beskytte vildtet i Alaska. F.S.

FINN SALOMONSEN: The Greenland Bird-Banding System. – Arctic, 9, no. 4, 1956, pp. 258–264; 2 tekstfig., 3 tabeller.

En samlet oversigt over ringmærkningen af fugle i Grønland med beskrivelse af dens organisation og med tabeller over genfangster indtil 1954, da det samlede antal mærkninger androg 30.215, og genfangsterne 2.474. F.S.

ERIC SIMMS: Voices of the Wild. Foreword by PETER SCOTT. (230 pp., 14 fotogr. tavler). – PUTNAM, London 1957. Pris: 21 sh.

Forf. leder B.B.C.s optagelser af dyrestemmer og har regelmæssige udsendelser om dyr i den engelske radio. I denne bog giver han en spændende skildring af sine mange udflugter for at optage fuglestemmer og fortæller samtidigt om fuglelivet i England (og enkelte andre steder), således som det udfolder sig for en interesseret og yderst kyndig iagttager. Man får indtrykket af, at der kræves en uendelig tålmodighed, en nøje gennemtænkt forberedelse, en stor teknisk kunnen i behandlingen af det udviklede apparatur, og, ikke mindst, et intimt kendskab til fuglene og deres liv for at tilfredsstille de fordringer, der i vore dage stilles til optagelser af dyrestemmer. F.S.

PERSONALIA

PAUL ROSENIUS

*12. marts 1865 †5. juli 1957

I en alder af 92 år er de skandinaviske ornithologers nestor JOHAN ANDERS MARTIN PAUL ROSENIUS afgang ved døden i sit hjem i Malmö. Han var født i Göteborg og søn af teol. o. fil. dr. M. G. ROSENIUS, senere professor i Lund, hvor PAUL ROSENIUS blev student 1883 og fil. kand. 1887; han skiftede derefter studiefag, blev med. kand. i Stockholm 1891 og med. lic. i Lund 1895. Han blev fil. dr. h. c. 1943.

ROSENIUS har praktiseret som læge i Malmö fra 1895 og fortsatte

dermed til han nåede en høj alder; men den interesse for ornithologien, han havde haft fra sine tidlige år, svigtede han aldrig. Han studerede fuglene, deres reder og æg gennem et langt liv, og han var en meget dygtig og nidkær fotograf. I sine yngre og modnere år har han udrettet meget for naturfredningssagen i Sverige, og han var æresmedlem i Svenska Naturskyddsföreningen. I nogle år i begyndelsen af 1900-tallet var han medlem af styrelsen for Malmö Museum. Han havde venner og modstandere; han havde sine meningers mod, og han kunne være skarp, når noget gik ham på tværs. I sin høje alder måtte han nok konstatere, at en og anden ting havde taget en anden udvikling, end han oprindeligt havde ønsket; men alligevel vil PAUL ROSENIUS altid stå som en af svensk ornithologis store sønner.

Af ROSENIUS' bidrag til den ornithologiske litteratur kan nævnes »Min jakt med kamera« 1 og 2 (Stockholm 1912 og Lund 1924), »Måkläppan« (Stockholm 1926), »Vildmark och fåglar« (Malmö 1928) og sidst, men ikke mindst hans storværk »Sveriges fåglar och fågelbon«, som udkom i talrige hefter (Lund 1926-49). ROSENIUS ville skabe et pragtværk om Sveriges ynglefugle. Omtalen af hver art indledes med et stykke lyrisk affattet tekst; derefter følger forf.s egne iagttagelser, fuglens forhold i Sverige og beskrivelser af reder og æg. Fil. dr. GUSTAF SWENANDER malede smukke tavler; men det værdifuldeste illustrationsmateriale er ubetinget de talrige, smukt reproducerede sorttavler, der for hver art viser yngleterræn, redeplads og rede, om man vil »nær-nærmere-nærmest« [ved reden]. Men udgivelsen blev kostbar, og farvetavler til alle omtalte arter kom kun i værkets 3 første bind. ROSENIUS ønskede farvetavler til alle arter, og adskillige er blevet malet; men værkets budget kunne ikke bære den kostbare reproduktion, der blev udført i Tyskland, og til sidst blev det erklæret for afsluttet med 4 farvetavler i bind 4 og ingen i bind 5 og 6. Upublicerede tavler fra svenske fuglemalers hånd foreligger vistnok til andefugle og mågefugle m. fl.; en Isfugl, som INGEBORG FREDERIKSEN udførte, måtte også henlægges. Ideen med fotografierne »nær-nærmere-nærmest« er dog gennemført i hele værket. »Sveriges fåglar och fågelbon« afsluttedes anderledes, end ROSENIUS oprindeligt havde tænkt sig. De 6 tunge bind er noget uhåndterlige, navnlig de første fem, der er betydelig tykkere end det sidste; men de udgør et uforligneligt opslagsværk for enhver, der interesserer sig for skandinaviske fugles yngleforshold.

ROSENIUS var medlem af D.O.F. fra 1907; men hans navn ses ikke i S.O.F.s medlemsfortegnelse fra 1955. Han overleves af sin hustru, NANNA f. PYK, med hvem han blev gift 1896, og en datter.

LØPP.